

Κυριακή Β' Νηστειῶν (Μάρκ. β', 1-12)

4 Μαρτίου 2007

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἴδιότητες τοῦ Θεοῦ εῖναι ἡ παγνωσία Του. Δηλαδὴ ὁ Θεὸς γνωρίζει τὰ πάντα καὶ ὅλα τὰ ἀποκαλύπτει. Σ' Αὐτὸν δὲν μένει κάτι κρυφό, ἀφοῦ μπροστά Του ἀποκαλύπτονται τὰ πάντα.

Ἐτούτη δὲ ἡ ἴδιότητα τῆς παγνωσίας δὲν ἔχει τοπικοὺς περιορισμούς, μήτε βεβαίως χρονικούς. Ἐτοι, ὅπου κι ἀν βρισκόμαστε, ὅπου καὶ ἀν πᾶμε, Αὐτὸς τὸ γνωρίζει, τὸ βλέπει καὶ τὸ ἀποκαλύπτει. Ο Θεὸς γνωρίζει τοὺς συλλογισμούς μας καὶ γνωρίζει τὶς πράξεις μας.

Ο ψαλμωδὸς Δαυὶδ στὸν 138 ψαλμό του, μὲ τὸν ποιητικὸ λόγο του, περιγράφει αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Νὰ τί λέγει: «Ποῦ νὰ πάω, ὥστε νὰ εἴμαι μακριὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα σου καὶ ποῦ νὰ φύγω, ὥστε νὰ μὴ παρακολουθοῦμαι ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου; Ἐὰν ἀνεβῶ στὸν οὐρανό, σὺ εἶσαι ἐκεῖ· ἐὰν κατεβῶ στὸν Ἅδη, ἡ παρουσία Σου καὶ ἐκεῖ ἐκτείνεται. Ἐὰν ἥθελα νὰ γίνω πτερωτός... ἐκεῖ ποὺ ἀνατέλλει... ὁ ἥλιος καὶ κατασκηνώσω στὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης καὶ ἐκεῖ τὸ χέρι Σου θὰ με ὀδηγήσει καὶ θὰ μὲ κρατάει σφιγκτὰ ἡ δεξιά Σου...».

Στὸ σημερινὸ δὲ Εὐαγγέλιο, κατὰ τὴ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ, ὁ Χριστὸς ἀποκαλύπτει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν γραμματέων. «Τί βάζετε στὸ μυαλό σας τέτοιες σκέψεις;» τοὺς λέγει. Καὶ ποιὲς ἡταν αὐτὲς οἱ σκέψεις; Μὰ ὅτι ὁ Χριστὸς βλασφημεῖ, ἐπειδὴ συγχώρεσε τὶς ἀμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ. Κατ' αὐτὸν μονάχα ὁ Θεὸς ἔχει τὸ δικαίωμα αὐτό.

Ἀπιστία λοιπὸν στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀμφιβολία γιὰ συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ παραλυτικοῦ. Ο Χριστὸς ὅμως, ποὺ γνωρίζει τὶ σκέπτονται, τοὺς ξεσκεπάζει, ἀπαντώντας σ' αὐτὸν μὲ πράξη ἀγάπης. Συγχωρεῖ τὸν παραλυτικὸ καὶ τὸν γιατρεύει ἀπὸ τὴν παράλυσή του, λέγοντάς του· «Σὲ σένα λέγω, σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου στὸν ὄμο καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου!».

Ἐμεῖς δέ, ἀκούοντας τὸν λόγο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀφοῦ ἀντιληφθοῦμε πὼς μιλάει γιὰ τὴ δική μας σωτηρία, νὰ σταθοῦμε στὸν ἐαυτό μας ὁ καθένας. Καὶ νὰ κατανοήσουμε ὅχι μόνο πὼς διαπράττουμε ἀμαρτίες καὶ παρανομίες μὰ ἴδιαιτέρως πὼς αὐτὲς τὶς γνωρίζει πολὺ καλὰ ὁ Θεός.

Ἄν κάνουμε πὼς τὶς ἀρνιόμαστε, Αὐτὸς θὰ μᾶς τὶς ἀποκαλύψει. Ἄν τὶς κρύψουμε, θὰ φανοῦμε σὰν τὶς στρούθικαμήλους ποὺ κρύβουν τὸ κεφάλι τους στὴν ἄμμο καὶ νομίζουν πὼς ἔχουν κρυφθεῖ. Δηλαδὴ θὰ γίνουμε γελοῖοι.

Τί πρέπει λοιπὸν νά κάνουμε; Νὰ ὄμολογήσουμε τὰ λάθη μας καὶ νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εἰδεμὴ θὰ ζοῦμε συνεχῶς μὲ τὸ βάρος τους νὰ πλακώνει τὴν ψυχή μας καὶ σὰν σαράκι νὰ κατατρώγει τὴν ὑπαρξή μας.

Ἐτσι σκεπτόμενοι, φθάνουμε στὸ ἱερὸ μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως, ποὺ εἶναι «βαθειὰ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μας». Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν γνωρίζουν τί εἶναι ἐξομολόγηση, ἀνάγκη νὰ ποῦμε δύο λόγια γι' αὐτή.

Ἡ ἐξομολόγηση δὲν εἶναι κατ' ἀρχὰς ἀνάκριση, γι' αὐτὸ καὶ ὁ πνευματικός, ὁ ἐξομολόγος, δὲν ἀνακρίνει καὶ δὲν κατακρίνει. Ἐμεῖς ὅμως ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε ἐτοιμασμένοι, δηλαδὴ νὰ ξέρουμε τί θὰ ποῦμε καὶ τί πρέπει νὰ ἐξομολογηθοῦμε.

Δὲν χρειάζεται νὰ φλυαροῦμε καὶ νὰ πλατειάζουμε τὸν λόγο. Μήτε ν' ἀσχολούμαστε μὲ τοὺς ἄλλους παρὰ μονάχα μὲ τὸν ἔαυτό μας. Δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸ νὰ κρύβουμε πράγματα καὶ γεγονότα ἢ νὰ τὰ ἀλλοιώνουμε ἢ νὰ τὰ διαστρέφουμε. Ὁ Θεὸς τὰ γνωρίζει, γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεγελαστεῖ.

Μὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἔχουμε πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ ζητήσουμε συγγνώμη ἀπὸ τὸ Θεό, ποὺ μᾶς τὴν παρέχει μὲ τὴν συγχωρητικὴ εὐχὴ τοῦ ἐξομολόγου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, στὴν Ἀγίᾳ Γραφὴ εἶναι κι ἐτοῦτο γραμμένο· «λέγε σὺ πρῶτος τὰς ἀμαρτίας σου, ἵνα δικαιωθῆς». Μὴν περιμένεις νὰ σὲ ρωτήσουν· ἐσὺ πρέπει νὰ τὰ πεῖς. Ὁ Θεὸς ἄλλωστε δὲν χρειάζεται νὰ ρωτήσει, γιατὶ τὰ ξέρει. Ἐμεῖς πρέπει νὰ τὰ ὄμολογήσουμε, ἐξομολογούμενοι τὶς ἀμαρτίες μας.

«Πές τις ἐσὺ κι ὄμολόγησέ τις πρῶτος· νοιῶσε στὴν ψυχή σου τὴν ἀνάγκη νὰ τὶς ὄμολογήσεις· ἀνοιξε τὴν ψυχή σου, γιὰ νὰ μπῇ ὁ καθαρὸς ἀέρας καὶ τὸ φῶς, ποὺ θὰ σὲ γιατρέψῃ καὶ θὰ σὲ ξαναγεννήσῃ...». Τότε θὰ νοιώσεις πώς ὑπάρχει κι ἄλλος τρόπος καὶ ἄλλος δρόμος, γιὰ νὰ διαβεῖς. Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸς ποὺ προβάλλει καθοδηγητικός, ὅταν μέσα σου ἀρχίζει νὰ βιώνεται ἡ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]